

РЕШЕНИЕ

№ 2411

гр. София, 22.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9323** по описа за **2024** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. И. Т., с ЕГН: [ЕГН], от [населено място], представляван от адв. П. Л., с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Решение № 1721 от 09.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 9974 от 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 130-ти с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-009693 от 01.06.2023 г., издадено от началник-група отдел "Пътна полиция" - СДВР, с което на касатора на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП са наложени: глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, както и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП - глоба в размер на 10 лева. На основание Наредба № 2539 на МВР се отнемат 15 контролни точки.

С жалбата се навеждат доводи за неправилност на съдебното решение като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че СРС е кредитирал едни, но е игнорирал други доказателства. Конкретно се позовава на показанията на свидетелите П. и Д., които счита, че описват автентично фактическата обстановка около нарушението. Оспорва се извършването на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и качеството на нарушител на касатора поради факта, че не е

управлявал автомобила на процесната дата. По отношение на нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП се навеждат доводи за разминаване между словесното описание на нарушението в АУАН и в закона. Моли настоящата инстанция за отмяна на съдебното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да отмени НП. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение за две съдебни инстанции.

В открито съдебно заседание по делото касаторът не се явява и не се представлява. Поддържа жалбата чрез писмена молба от 16.10.2024 г.

Ответникът - началник-група отдел "Пътна полиция" - СДВР, се представлява по делото от юрк. С. М., която оспорва касационната жалба и моли за нейното отхвърляне. Излага аргументи в писмен отговор на същата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение за другата страна.

Софийска градска прокуратура се представлява по делото от прокурор К., който намира жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

За да потвърди НП, СРС е установил релевантната фактическа обстановка въз основа на събрания по реда на НПК доказателствен материал и след пълен и всестранен анализ на същия. Установено е, че на 19.05.2023 г. около 01,15 часа жалбоподателят Д. Т. е управлявал л.а. „Хюндай С. Фе“, с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. Същият е бил сам в управлението от него автомобил, който спрял пред № 82 на [улица], веднага щом видял полицейския автомобил, който се движел срещу него. Контролни органи на СДВР извършили проверка на Т., в хода на която установили, че същият лъха на алкохол. Жалбоподателят отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер. На същия е издаден талон за медицинско изследване № 0151014 за УМБАЛ Света А.. При извършената проверка жалбоподателят не е представил контролен талон от свидетелство за управление на МПС. Не се е явил в посоченото в талона лечебно заведение и не е дал кръвна проба за медицинско изследване.

Като установил извършени нарушения по чл. 174, ал. 3 и чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, мл. автоконтрольор при СДВР - ОПП С. К. съставил на Т. АУАН № 929821, който същият е подписал без възражения. Въз основа на съставения АУАН, при идентично описание на фактическата обстановка и правната квалификация на нарушенията, е

издадено и процесното Наказателно постановление № 23-4332-009693/01.06.2023 г. от началник-група ОПП - СДВР.

За да потвърди НП, СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи при спазване на процесуалните правила, като са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН и не е изтекла погасителна давност за административнонаказателно преследване. От правна страна е стигнал до извод, че е извършено вмененото на касатора нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП, както и това на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Така постановеното решение на СРС е валидно, допустимо и частично правилно.

Същото е постановено от законен състав на районния съд след надлежно сезиране по жалба срещу санкционен акт, подлежащ на съдебен контрол, от неговия адресат и в законоустановения 14-дневен срок.

Районният съд е установил фактическата обстановка при спазване на процесуалните правила на НПК, като не са допуснати нарушения от категорията на съществени, включително ограничаване на процесуалните права на страна в производството. Обсъдени са събраните доказателства и доказателствени средства и е формиран обоснован извод относно фактите по делото. Изложени са мотиви за причините съдът да кредитира свидетелските показания на някои от свидетелите, а на други - не.

Настоящата касационна инстанция напълно споделя изложения в мотивите на решението анализ на доказателствата и кредитира свидетелските показания на свидетеля П., по причина че същият е очевидец, присъствал е на място, в момента, в който Т. е управлявал автомобила и е спрял пред патрулната кола, а от друга страна, липсват данни да е заинтересован от изхода на делото, за разлика от свидетелите П. и Д., които имат близка родствена връзка (майка на Т.) и лични (приятелски) отношения с касатора, което се установява от използваното по отношение на касатора обръщение „Д.“ по време на разпита. Освен това свидетелят П. е спрял Т. за проверка и е установил лично факта на управление от последния на лекия автомобил, както и че той е бил сам в превозното средство. П. и Д. не са установени на място. Свидателят има ясни спомени за касатора и поведението му на процесната дата, като споделя, че е пиел бира от кенче по време на проверката. Също така споделя, че Т. е имал арогантно поведение и е заплашвал проверяващите служители, че ще се свърже с началниците им. Възприетото от свидетеля П. на горепосочената дата е отразено в докладна записка и е възпроизведено при разпита му в проведено на 23.11.2023 г. открито съдебно заседание. От друга страна, в показанията на свидетелката П. са налице противоречия. Тя споделя, че е управлявала автомобила и е паркирала пред дома си, след което Д. Т. слязъл да си вземе очилата, които бил забравил в купето, когато бил проверен от служителите на МВР. Установено е, че по адресна регистрация същата, както и касаторът, живеят на адрес: [населено място], [улица], а автомобилът е бил спрял на [улица]. Следователно, показанията на този свидетел не следва да бъдат кредитирани поради противоречие с останалия доказателствен материал и заинтересованост на свидетеля от изхода на делото.

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно

изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

В случая е категорично установено въз основа на събрания доказателствен материал – писмени доказателства и свидетелски показания, че Д. Т. е отказал да бъде тестван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, с фабричен № 0134, в присъствието на двама свидетели и актосъставителя. Същият не се е явил на посоченото в издадения талон за изследване място (УМБАЛ Св. А.). Следователно, изпълнен е съставът на визираното в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП нарушение, което е на просто извършване и за довършването му е достатъчен самият факт на отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, алтернативно провеждане на химическо лабораторно изследване чрез вземане на биологична проба. Наложено наказание съответства на предвиденото в закона като вид и размер, който е точно определен и не подлежи на изменение или редуциране.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира касационната жалба за неоснователна в тази част, поради което обжалваното Решение № 1721 от 09.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 9974 от 2023 г. на Софийски районен съд, НО, 130-ти с-в, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-009693 от 01.06.2023 г., издадено от началник-група отдел "Пътна полиция" - СДВР, с което на касатора на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП са наложени: глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, следва да бъде оставено в сила.

Нормата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, ред. ДВ, бр. 51 от 2007 г., въвежда задължение за водачите да носят СУМПС и контролен талон към него.

В случая е безспорно, че касаторът не е представил на проверяващите контролен талон към СУМПС. Липсва неяснота или разминаване между словесното описание на нарушението в АУАН/НП и в закона. В описанието на нарушението в АУАН и НП е отразено, че лицето не представя контролен талон. Доколкото е в негов интерес да докаже изпълнение на законовото си задължение да носи талона при управление на МПС, фактът на непредставянето му се приравнява на неносенето му в конкретния момент. От друга страна, в АУАН и НП изрично е посочена квалификацията на нарушението с числов и словен израз, като е отразено, че нарушението е по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и е възпроизведен текстът на разпоредбата – „не носи контролния талон от свидетелството за управление“. Следователно липсва допуснато процесуално нарушение, засягащо съдържанието на НП, още по-малко съществено такова или ограничаващо правото на защита на санкционираното лице.

Според чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - изм. - ДВ, бр. 67 от 2023 г., водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че с ДВ, брой: 67, от дата 04.08.2023 г., приложимата в настоящия казус норма на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е изменена, като предвиденото в предходната редакция на същата задължение за носене на контролния талон към свидетелството за управление на МПС е отпаднало, респ. неносенето на същото е несъставомерно, не е противоправно въобще, тоест не представлява административно нарушение, поради което това обстоятелство не е предпоставка за образуване на административнонаказателно производство. Изменението представлява по-благоприятен закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, който предвижда

императивно, че, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, следва да се прилага онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Прилагането на принципа на по-благоприятния закон се свързва с хипотезите, при които или се изключва наказуемостта на даден вид деяния, третиран дотогава като административни нарушения, или се предвижда по-леко по размер или по вид наказание за деяния, които представляват административни нарушения. Настоящият случай е именно такъв, тъй като е отпаднало от закона нарушението, за което е санкциониран касаторът. Изменението на разпоредбата е влязло в сила на 07.08.2023 г. и следва да бъде взето предвид от настоящата инстанция. Поради това в тази част НП следва да бъде отменено.

С оглед на горното настоящият състав следва да отмени решението на СРС в частта относно потвърждаване на НП за извършено нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и по същество да постанови друго, с което да отмени НП.

По разноските в производството:

При този изход на делото на основание чл. 63д, ал. 3 и ал. 4 от ЗАНН на ответника по касация се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв. съгласно чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Неоснователна е претенцията на касатора за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА поради недоказаност на основанието за дължимостта му. Съгласно посочената норма адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица. В случая по делото е представен договор за правна защита и съдействие от 07.05.2024 г., сключен между Д. И. Т. и адв. П. Л., с посочено основание по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА за оказване на правна помощ на материално затруднено лице. Въпреки това не са представени доказателства, че Д. Т. представлява именно такова лице, за да се приеме за реализиран фактическият състав на нормата. Това обстоятелство следва да бъде установено, като не е достатъчно формалното твърдение за наличието му.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1721 от 09.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 9974 от 2023 г. на Софийски районен съд, НО, 130-ти с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-009693 от 01.06.2023 г., издадено от началник-група отдел "Пътна полиция" – СДВР, В ЧАСТТА, с която на Д. Т., ЕГН: [ЕГН], на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, са наложени: глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

ОТМЕНЯ Решение № 1721 от 09.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 9974 от 2023 г. на Софийски районен съд, НО, 130-ти с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-009693 от 01.06.2023 г., издадено от началник-група отдел "Пътна полиция" – СДВР, В ЧАСТТА, с която на Д. Т., ЕГН: [ЕГН], на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лева.

ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-4332-009693 от 01.06.2023 г., издадено от началник-група отдел "Пътна полиция" – СДВР, В ЧАСТТА, с която на Д.

Т., ЕГН: [ЕГН], на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лева.

ОСЪЖДА Д. И. Т., с ЕГН: [ЕГН], от [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 80,00 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.